

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 3. An qui Confessus esst peccatum ut dubium, si postea deprehendat,
certum fuisse, teneatur rursus ut certum confiteri?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

finita, & integrè perfecta, uti contingit in Baptismo; aliter enim res se habet in sacramento Pœnitentiæ, cujus actus judicialis totus absolvitur, quàm primùm finitur absolutio. Si tamen pœnitens sola venialia afferat, aut circumstantias mortalium aggravantes, repetenda non est absolutio, quia cùm id necesse non sit, videtur quædam irreverentia, ut notant *Spor. num. 628.* & *La Croix l. 6. p. 2. n. 644.*

330 Ad 3. Q. dari obligationem rursus exponendi peccatum ut certum, quod prius ut dubium clavibus subiectum fuerat, docent quàm plurimi præsertim antiquiores cum *Th. Sanch. l. 1. in Decal. c. 10.* *Turrion. Diana, Mart. Perez, Carden. Platel. Gormaz Dicastill. Illf. qui ait esse sententiam ferè omnium.*

Rationem dant. Primò; quia Confessio peccati ut certi, quod prius ut dubium fuit expositum, notabiliter mutat iudicium Confessarii: ergo debet ut certum à pœnitente exponi in Confessione, ut Confessarius secundum æquitatem iudicare possit.

Secundò; quia peccata debent in Confessione manifestari prout sunt in conscientia pœnitentis, sed hoc peccatum in conscientia jam non est dubium, sed certum: ergo debet manifestari ut certum.

3. Debito certo non satisfit per

solutionem dubiam; sed debitum, seu obligatio confitendi peccatum mortale, quod fuit certò commissum; est certa: ergo huic non satisfit per solutionem incertam, seu per Confessionem peccati ut dubii.

4. Etsi peccatum, quod ut dubium in Confessione expositum est, directè fuerit remissum, inde non probatur, quòd non debeat postea rursus subiici clavibus: ergo. prob. ant. qui ob instans vitæ periculum, aliamve ob causam legitimam non potest confiteri suum peccatum, nisi in genere dicendo, se semel graviter peccasse, directè ab illo absolvitur, & tamen si postea evadat periculum, & peccatum suum confiteri possit, tenetur rursus illud in proxima Confessione explicare: ergo &c.

Negativam sententiam ample-³³¹ ctuntur *Arr. d. 31. n. 46.* *Escob. l. 15. n. 179.* *Bosco d. 7. S. 8. à n. 138.* *Stozl. n. p. 5. n. 170.* *Sporer. n. 398.* *Herinx. d. 3. n. 51.* *Tarabur. n. 24.* *Lohner. de Confess. p. 2. c. 12. §. 2. q. 7.* *Mendo d. 10. n. 68.* *Caram. Leand. Verric. Rosel. Delgado, Ant. Perez, Henriq. Rhodes, Cotton, Ant. à S. spiritu, aliique RR. quam sententiam valde probabilem censet Lugo D. 16. S. 2. licèt & ipse in fine quæstionis hujus securiorem partem consulat, subjungatque, nolle se in hoc aliquid definire, eò quòd tunc temporis nullus ex illis paucis, qui rem hanc attin-*

attigerunt, apertè faveat benigniori sententiæ.

Probatur hæc opinio. Primò negativè, quia obligatio valde gravis non est asserenda sine gravi fundamento, & clara Christi voluntate: sed confiteri bis idem peccatum est obligatio, & onus valde grave, nec sufficienti ratione probatur, aut aliunde constat de clara Christi voluntate, ut patebit ex dicendis: ergo.

Secundò, quia qui peccatum aliquod mortale confessus est quoad totam speciem, & numerum, & ab illo fuit directè absolutus, non tenetur illud per se iterum confiteri, sic quando debitum jam est condonatum, non opus est petere aliam condonationem: sed qui peccatum confessus est ut dubium, confessus est illud quoad totam speciem, & numerum, uti ponitur, & ab illo fuit directè absolutus: ergo non tenetur illud rursus confiteri, etsi postea deprehendat esse certum, aliàs etiam ille, qui confitetur peccatum ut probabile, vel qui confitetur peccatum mortale, quod nec ipse, nec Confessarius putat esse mortale, teneretur illud iterum confiteri, comperta postea majori, vel omnimoda certitudine, quod tamen videtur repugnare communi fidelium sensui, nec ipsi Adversarii omnes concedunt.

Prob. 3. ex Lug. l. c. si ille, qui

confessus est peccatum ut dubium, teneretur postea illud confiteri ut certum, tunc etiam ille, qui confessus est numerum ut dubium, teneretur postea confiteri ut certum, adeoque qui dixit, se decies circiter pejerâsse, si postea certò cognosceret, se pejerâsse undecies, teneretur iterum confiteri, & numerum peccatorum ut certum clavibus subiicere: Sed hoc est contra communem doctrinam gravium AA. Suar. D. 22. S. 5. Valq. Soti, Coninch, Bonac, Ledesm. Villalob. Sà, Tann. Veg. Valent. Reginald. Gob. Cotton, Moyæ, Sporer, aliorumque, qui oppositum vix non ut certum supponunt, videturque esse contra praxim fidelium, præsertim rudiorum, qui ignorantes numerum certum arbitrantur, se obligationi suæ, & conscientiæ satisfacere, si numero incerto addant particulas illas, *plus minus, vel circiter*, nisi fortè postea deprehendant excessum fuisse longè majorem, quàm qui sub illis particulis intelligi solet. Maj. probatur à C. de Lug. ille, qui dicit, se pejerâsse decies plus, minus, non dicit ut certum undecimum perjurium, sed ut dubium; imò non solum peccatum undecimum, vel duodecimum inposito calu dicit ut dubium, sed etiam ipsum peccatum decimum; nam qui dicit se pejerâsse plus minus non affirmat pro certo, se pejerâsse decies, sed relinquit sub dubio, an fuerint peccata pauciora, vel plura: ergo si teneretur ad peccatum, te-

neretur etiam ad numerum certum postea exponendum; atque adeo ex consequentia doctrinæ, & ratione vel debet utrumque admitti, vel debet negari communis doctrinæ, quam tam graves, & illustres DD. communiter tenent, teste etiam Tannero *D. 6. q. 7.* Unde hæc paritas multos eò permovet, ut benigniorem partem amplecterentur, nec disparitas satis probari potest ab Adversariis.

332 Ex duobus hisce sententiis probabilibus, quamquam affirmativa sit pœnitentibus consulenda; negativa tamen hodie dum est valde probabilis, & in praxi tuta, ut a libi dictum est in libello de Confess. & Commun. Unde

Ad argumenta in oppositum R. Ad primum, retorquendo, etiam peccatum, quod quis ut certum confessus est, & postea cognoscit esse dubium, notabiliter mutat iudicium Confessarii; uti sæpè & circumstantiæ aggravantes, vel alleviantes, quin tamen propterea debeant in Confessione exponi. In forma *dist. 2.* notabiliter mutat iudicium Confessarii quoad novam speciem, vel numerum, *n. a. secus, c. a. & d. conseq.* ergo debet exponi, si mutaret iudicium Confessarii quoad speciem, vel numerum, *C. C. secus, n. c.* non enim omne id, quod etiam notabiliter mutat iudicium Confessarii, est necessario exponendum in Confessio-

ne, ut modo dictum est, potestque rursus retorqueri in numero incerto exposito per illas particulas plus, minus, circiter &c.

Porro particulæ hæc plus minus, circiter quò majori numero adiciuntur, eò ad majorem excessum juxta æstimationem prudentum extendi solent, ut notat Lugo *n. 96.* Unde aliqui cum Tambur. censent modicum respectu 5. vel 6. esse unum, respectu decem, duo, respectu 20. tria, respectu 40. vel 50. quatuor, respectu centum, quinque, vel 6. Probabilius tamen Lugo cum aliis censet, non esse cogendum ad novam Confessionem eum, qui confessus est, se centies peccasse, si postea comprehendat, fuisse id factum centies decies.

Ad 2. R. D. M. Debent in Confessione manifestari prout sunt in conscientia pœnitentis ante Confessionem, seu quando primo exponuntur, & directè remittuntur, C. M. prout sunt in Conscientia post Confessionem peractam, seu postquam pœnitens fuit ab eis plene, & directè absolutus, *n. M. & dist. m.* sed hoc peccatum in conscientia pœnitentis non est jam dubium, sed certum, scilicet post Confessionem, & obtentam directam ejus absolutionem, *c. m. ante, n. m. & c.* argumentum hoc, quod fuit fundamentum Turriani, probaret, quòd etiam peccatum undecimum cognitum postea ut certum,

certum, deberet de novo explicari ab illo, qui confessus est dicendo, se decies plùs minùs peccasse, quia etiam illud peccatum modo est certum in conscientia pœnitentis; vel quòd debeat pœnitens peccatum, quod ut certum confessus est, rursus confiteri, si postea comperiatur esse tantùm probabile, vel dubium, cujus tamen oppositum dicit Lugo esse certum.

Ad 3. R. dist. min. Obligatio confitendi peccatum mortale quod fuit certò commissum, & quod ante confessionem, & directam ejus remissionem scitur, esse commissum, est certa, c. min. quod ante Confessionem, & directam ejus remissionem cognoscitur esse dubium, & primùm post ejus Confessionem secundùm totam speciem, & directam ejus remissionem cognoscitur esse certum, n. min. vel subdist. Obligatio illud confitendi ut dubium, est certa c. obligatio illud confitendi ut certum, n. min. & c. nam obligatio confitendi peccatum ut certum, quod primùm cognoscitur ut certum, postquam in Confessione fuit expositum secun-

dùm totam speciem, & directè remissum, negatur ab AA. suprà citr. & aliis, & oppositum probant rationes suprà allatæ: ergo non est certa. Demum argumentum hoc solvendum est adversæ parti in numero incerto exposito per particulas plùs minùs &c.

Ad 4. R. n. vel d. ant. si peccatum illud non fuit remissum, & expositum quoad numerum, & totam speciem, c. a. secùs, n. a. Ad rationem ant. R. debere illud peccatum postea in proxima Confessione denudè explicari ideò, quia per illam Confessionem genericam nondum fuit expositum quoad totam speciem, secundùm quam tamen, si potest, debet exponi; atque adeò etsi præcisè ex eo, quod peccatum aliquod fuerit directè remissum, non semper sequatur, non debere postea illud explicari in Confessione, sequitur tamen ex hoc, & simul ex eo, quòd tale peccatum fuerit expositum secundùm totam suam speciem, & aliunde obligatio illud iterum confitendi sufficienter probari non possit.

